

Els bastidors de WikiLeaks

Daniel Domscheit, antic soci de Julian Assange, explica les interioritats de la web més perillosa del món, de la qual es va deslligar per no traïr els seus principis

Després del congrés de finals del 2008, el Julian va venir amb mi a Wiesbaden i es va allotjar dos mesos a casa meua. Viví sempre així: no tenia una residència fixa i s'instal·lava a casa d'altres persones. El seu equipatge consistia en una motxilla, on portava els seus dos portàtils i un munt de cables del mòbil (encara que després, quan en buscava un, no el trobava gairebé mai). Anava sempre vestit amb unes quantes capes de roba i fins i tot quan estava dins d'espais tancats portava dos pantalons i de vegades uns quants parells de mitjons, tot i que no vaig entendre mai per què.

A Berlín havíem agafat la «pesta dels congressos», nom amb què es coneix la passa de grip que, tradicionalment en aquesta època de l'any, acostuma a contagiar-se en reunions multitudinàries, quan els assistents comparteixen els teclats i l'aire dels congressos. Amb el rostre macilent, congestions i en silenci, l'1 de gener de 2009 vam pujar a un Intercity-Express que ens va portar a Wiesbaden. Tan bon punt vam arribar al meu pis, la grip ens va obligar a fer llit; de fet, com que jo em trobava una mica més bé que ell, li vaig cedir el meu llit al Julian i em vaig instal·lar en un matalàs a terra.

El Julian es va vestir amb tota la roba que va ser capaç de trobar i encara va treure uns pantalons d'esquí de la motxilla. Abridat d'aquesta manera es va estirar sota el cobrellit de plomes, es va acotxar amb dues flassades de llana i va passar la febre dormint i suant. Quan al cap de dos dies es va llevar, estava curat. Havia resolt aquell problema amb eficiència.

El meu pis estava situat al Westend de Wiesbaden. Es tracta d'un barri on val més lligar la bicicleta amb un bon cademat quan l'aparques al pati interior. La zona tenia l'avantatge que hi havia més botigues de mòbils que supermercats i que hi podies aconseguir mòbils i targetes SIM a bon preu.

El pis donava al carrer i era al semisoterrani de l'edifici, si fa no fa mig metre per sota del nivell de la vorera. Al principi, al Julian l'incomodava força que els vianants poguessin

«WIKILEAKS PER DINS»

Autor: DANIEL DOMSCHEIT-BERG

Editorial: LA CAMPANA

Pàgines: 312 / Preu: 15 €

Una crònica reveladora d'una aventura excepcional explicada de primera mà. El relat d'una història d'amistat –la de Julian Assange i Daniel Domscheit– plena de complicitat i que va acabar amb un desencís profund i una dimissió. La de l'autor.

DANIEL DOMSCHEIT-BERG

Nascut el 1978, durant dos anys i mig va ser el portaveu de WikiLeaks sota el pseudònim Daniel Schmitt. Abans havia treballat per a importants empreses internacionals com a informàtic especialitzat en seguretat TI, i estava compromès amb la llibertat d'informació i transparència a la xarxa.

veure la meua sala d'estar per dins. Vam decidir abaixar la cortina. Era una cortina enrotllable d'un paper translúcid de color palla en què havia enganxat una bandera del Tibet. El sol s'hi filtrava convertit en una llum càlida i crepuscular, una llum natural de segona mà, com si diguéssim. A mi m'agradava.

Superada la grip, vam tenir uns quants dies de calma, durant els quals vam poder treballar. Sèiem a la sala d'estar i escrivíem amb els nostres portàtils: jo, a la taula del racó, davant de la finestra, i el Julian al meu costat al sofà, amb l'ordinador a la falda. Normalment duia posat l'anorac verd oliva de plo-

mes, i de vegades fins i tot es posava la caputxa o s'embolicava les cames amb una manta.

Jo estava una mica amoïnada pel sofà. Era un sofà Rolf Benz preciós de vellut marró que havia aconseguit salvar quan els meus pares el volien llençar al contenidor, i el Julian l'havia convertit en el seu lloc de treball permanent. El Julian sempre menjava amb les mans, fins i tot el paté, i després s'eixugava els dits als pantalons. Aquell sofà havia sobreviscut trenta anys, era més vell que jo i tot, i de cop i volta em veia a venir que el Julian en tindria prou amb unes quantes setmanes per carregar-se'l.

El Julian feia servir el seu ordinador a les palpenes, amb un estil de treball pròxim a la meditació. Així, per exemple, quan contestava correus, es desplaçava molt de pressa pels camps de text sense ni tan sols mirar la pantalla. Escrivia amb l'atenta mirada del seu ull interior i es movia d'un camp de text al següent utilitzant els comandaments del teclat.

La comunicació que teníem amb l'exterior havia de passar per uns quants procediments que asseguraven que els missatges es gestionaven de forma anònima i segura. Per això no podíem enviar els correus electrònics des dels nostres portàtils, sinó que ho havíem de fer a través de màquines remotes que feien que les connexions fossin lentíssimes. Escrivies alguna cosa i les paraules no apareixien a la pantalla fins al cap d'una bona estona. El Julian, tanmateix, sempre volia enllestir la seva feina de seguida, encara que hagués de teclejar sense poder veure a la pantalla el que feia. «Treballar sense feedback òptic és una forma de perfecció, una victòria sobre el temps», em va dir un dia, quan ja feia estona que havia acabat, perquè enllestia sempre abans que l'ordinador.

En aquells temps ja rebíem alguns donatius al nostre compte de PayPal i havíem adquirit l'hàbit d'enviar regularment missatges en què agraïem als nostres benefactors la importància del seu donatiu, amb el qual invertien en la llibertat d'informació. Realitzàvem aquesta tasca per torns i, en una ocasió

Daniel Domscheit, ara al davant d'Openleaks, ens acosta a l'enigmàtica i controvertida figura del fundador de WikiLeaks.

havia un tal Adrian Lamo, un exhacker força conegut que, més tard, seria el responsable de la detenció del nostre presumpte informador Bradley Manning.

—Fixa't tu, quin bandarra —va dir el Julian quan va veure la coincidència.

Vaig mirar la safata d'entrada del nostre correu i hi vaig trobar un «document secret» nou: algú ens havia enviat la nostra pròpia llista de donatius com a filtració oficial, juntament amb una nota força desagradable. Normalment no sabíem qui eren les nostres fonts, però Lamo va admetre més endavant

«El Julian feia servir el seu ordinador a les palpentres, amb un estil de treball pròxim a la meditació»

que havia estat ell qui ens havia enviat la nostra pròpia pífia. Tant si ens agradava com si no, no teníem cap més remei que publicar-ho.

Aquell era un dilema interessant. Sovint filosofàvem sobre què passaria si un dia haguéssim de publicar alguna informació sobre la nostra pròpia organització; estàvem d'acord que, si fos el cas, també hauríem de fer revelacions sobre els nostres draps bruts. La premsa es va fer ressò de la filtració i la va enfocar de forma positiva; com a mínim érem conseqüents. Cap dels titulars dels donatius va plantejar cap queixa.

El Julian es comportava habitualment com si s'hagués criat entre llops i no entre éssers humans. Si alguna vegada jo cuinava alguna cosa, el menjar no es repartia, sinó que es tractava de veure qui endrapava més de pressa. Si hi havia quatre talls de paté i jo badava gaire, ell se'n menjava tres i me'n deixava només un. No havia conegut mai ningú que es comportés d'aquella manera, i a sobre em sabia greu estar-me tornant un carca, perquè davant aquelles males maneres em venien al cap frases pròpies de ma mare.

en què li havia tocat al Julian redactar el correu comú i enviar-lo a les adreces dels nostres mecenes, es va posar a escriure el missatge assegut al meu sofà, il·luminat per la llum groga i tapat amb dues mantes de llana. Jo sentia el tecleig constant, incansable, però de sobte l'ària es va interrompre abruptament amb un «maleït sigui!». El Julian acabava de cometre un error. Com que el missatge havia de ser enviat a uns quants destinataris, les adreces s'havien d'escriure no pas al camp Per a, sinó al camp CCO, perquè cap dels destinataris pogués veure els noms de la resta de benefactors. El Julian s'havia equivocat precisament en això, i ja havia enviat el missatge.

L'error va tenir lloc el febrer del 2009 i va suposar la nostra primera i única filtració

d'informació pròpia. Les reaccions a aquell correu d'agraïment no es van fer esperar. «Sisplau, utilitzin l'opció còpia oculta (CCO) per enviar correus d'aquesta mena...», o: «Si no és que la seva intenció fos filtrar 106 adreces d'e-mail de persones que els han fet donatius, els recomano utilitzar el CCO». Un dels missatges fins i tot deia: «Si no coneixen la diferència, no dubtin a posar-se en contacte amb mi i ja els guiaré amb molt de gust a través del procés».

El Julian va escriure una disculpa. ¿El Julian? No, ho va fer Jay Lim, el nostre expert legal del WikiLeaks Donor Relations, el departament de donatius.

I ben aviat vam constatar que la casualitat és capritxosa. Entre els benefactors a qui havíem enviat el nostre escrit d'agraïment hi